

Arrest

nr. 297 153 van 16 november 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat B. DHONDT *loco* advocaat B. LOOS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 30 september 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 14 oktober 2020 om internationale bescherming. Op 13 juni 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 15 juni 2022 aan de voogd van verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, F. Z. (...), verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitische geloof te belijden. Je werd bij benadering geboren op (...) 2004 in het dorp Dago Kalai in het district Khewa (Kuz Kunar) in de Afghaanse provincie Nangarhar. Daar groeide je op bij je ouders, samen met je oudere broer. Overdag ging je eerst naar school, vervolgens volgde je koranlessen in de madrassa en in je vrije tijd speelde je buiten.

Sinds 2016 was je vader in Nangarhar aan de slag als chauffeur bij de internationale organisatie DAI. Hij vervoerde medewerkers van deze organisatie doorheen de provincie. Na verloop van tijd kwam de taliban te weten waarmee je vader zich bezighield, waarop de groepering je vader begon te bedreigen. Via de mullah als tussenpersoon werd je vader twee tot drie keer aangemaand om zich bij de taliban aan te sluiten. Je vader ging hier echter niet mee akkoord en bleef zijn activiteiten voor DAI verderzetten. Op een dag reisden je vader, je moeder en je oudere broer samen naar de bazaar. Onderweg werden ze getroffen door een bomexplosie, het ging om een gerichte aanslag vanwege de taliban. Zowel je vader als je moeder lieten hierbij het leven, je broer raakte ernstig gewond en verloor zijn beide benen. Jij bevond je op dat ogenblik in de madrassa. Toen je weer thuis kwam, nam je oom langs moederszijde je mee naar zijn huis wat verderop in het dorp en vertelde hij je wat er zich had afgespeeld. Hierna bleef je bij je oom en zijn gezin. Twee dagen later werd je maternale oom door de mullah benaderd, die in naam van de taliban de boodschap moest overmaken dat jij je bij de groepering moest aansluiten. Je oom meende dat hij je niet kon beschermen tegen de taliban, waarop jouw vertrek uit het land werd geregeld.

Vier of vijf dagen na de aanslag op je gezin verliet je Afghanistan en reisde je via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Roemenië, Hongarije, Oostenrijk en een voor jou onbekend land naar België. Je was ongeveer vijf maanden onderweg. Vervolgens deed je op 14 oktober 2020 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je te zullen worden gedood door de taliban.

Ter ondersteuning van jouw verzoek legde je de volgende documenten neer: je taskara, een kopie van je vaders taskara, een document betreffende een purchase order vanwege DAI, verscheidene foto's van je familieleden, de enveloppe waarin de documenten je werden toegestuurd en een psychologisch attest d.d. 30 maart 2022.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Uit jouw verklaringen en het door jou aangebracht psychologisch verslag d.d. 30 maart 2022 blijkt daarenboven dat je worstelt met psychologische moeilijkheden, waarvoor je door een psycholoog wordt opgevolgd. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er tijdens het persoonlijk onderhoud rekening gehouden met je psychologische toestand en werd er stilgestaan bij je psychologische toestand, waaruit naar voren kwam dat je reeds psychologische begeleiding hebt gekregen en dat deze begeleiding je reeds heeft geholpen (CGVS, p. 6-7). Verder werd je erop gewezen dat je tijdens het gehoor ten allen tijde kon aangeven indien je je (fysiek) niet goed voelde en te allen tijde een pauze kon vragen (CGVS, p. 3, p. 7). Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden,

nergens kon worden afgeleid dat je niet in staat zou zijn om tijdens een gehoor het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen of afdoende accuraat te antwoorden op de aan jou gestelde vragen. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd je tevens meegedeeld dat je steeds mocht aangeven wanneer je een vraag niet begreep (CGVS, p. 3). Op het einde van het persoonlijk onderhoud gaf je aan de vragen en de tolk goed te hebben begrepen, alsook dat je de mogelijkheid had gehad om alle problemen en redenen voor jouw verzoek om internationale bescherming te vertellen (CGVS, p. 32-33).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om jouw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat je vreest te zullen worden gedood door de taliban nadat je oudere broer gewond zou zijn geraakt en je ouders om het leven zouden zijn gekomen bij een door de taliban opgezette aanslag naar aanleiding van het werk van je vader als chauffeur bij DAI, alsook omwille van het zogenaamde gegeven dat de taliban het hierna op jou gemunt zou hebben (CGVS, p. 32). Er dient echter te worden vastgesteld dat je niet aannemelijk weet te maken dat je vader voor desbetreffende organisatie actief zou zijn geweest. Er dienen tevens twijfels te worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van de door jou aangehaalde problemen, die rechtstreeks verband zouden houden met het zogenaamde werk van je vader, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan de door jou naar voren geschoven asielmotieven en jouw daaruit voortvloeiende vrees.

Om te beginnen dient het CGVS aanzienlijke twijfels te plaatsen bij de zogenaamde werkactiviteiten van je vader. Er dient vooreerst te worden aangestipt dat je in wezen weinig informatie kan geven over je vaders vermeende job, alsook vertoon je bijzonder weinig kennis omtrent de organisatie waarvoor je vader jarenlang zou hebben gewerkt. Je geraakt doorheen het persoonlijk onderhoud in wezen niet verder dan de beperkte verklaring dat je vader chauffeur zou zijn geweest voor DAI (CGVS, p. 19, p. 22-24). Zo weet je niet of de letters DAI enige afkorting vormen voor een welbepaalde naam, kan je niet zeggen hoe lang de organisatie reeds bestaat en weet je niet van waar DAI afkomstig is (CGVS, p. 23; zie tevens informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Evenmin blijkt je op de hoogte of de internationale organisatie ook buiten Afghanistan actief is, weet je niet of DAI ook na de dood van je vader nog is blijven bestaan en wat er met de organisatie is gebeurd nadat de taliban de macht in Afghanistan heeft overgenomen (CGVS, p. 23-24). Je vermeldt vervolgens verder dat je oom je zou hebben verteld dat DAI onder meer hulp zou hebben geboden aan landbouwers, maar enige verdere details omtrent wat deze hulp dan net inhield, kan je niet weergeven (CGVS, p. 22-23). Hoewel er niet kan worden verlangd dat iemand van jouw leeftijd alles metterdaad tot in de kleinste details kan weergeven, kan echter wel redelijkerwijs van jou worden verwacht dat je iets meer concrete informatie weet te geven over de concrete werkactiviteiten van je vader en dit zeker omdat het werk van je vader in wezen rechtstreeks zou hebben bijgedragen tot je vertrek uit Afghanistan, je ook na je aankomst in België meermaals met je familieleden in Afghanistan contact hebt gehad en je je aldus in de mogelijkheid bevond om meer informatie te weten te komen (CGVS, p. 16; zie tevens infra). Dat je dermate weinig concrete informatie omtrent je vaders werkactiviteiten weet te geven, laat het door jou naar voren geschoven profiel van je vader een eerste maal aan geloofwaardigheid inboeten.

Daarbij dient te worden vastgesteld dat je in wezen nooit ernstige pogingen hebt ondernomen om over betrekkelijk essentiële elementen betreffende je vaders werkactiviteiten meer informatie te bekomen, hetgeen tevens nefast is voor je geloofwaardigheid. Het gegeven dat je tot op het moment dat je vanuit Afghanistan een document betreffende het zogenaamde werk van je vader had gekregen, drie tot vier dagen voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS en aldus bijna twee jaar na je vertrek uit Afghanistan, geheel niet op de hoogte zou zijn geweest van de naam van je vaders zogenaamde organisatie, doet danig de wenkbrouwen fronsen (CGVS, p. 19, p. 22). Dat je gedurende al die tijd nadat je uit Afghanistan vertrok, klaarblijkelijk op geen enkel moment aan je familieleden in Afghanistan zou hebben gevraagd bij welke organisatie je vader gedurende meerdere jaren zou hebben gewerkt, kan bezwaarlijk overtuigen. Er kan, zoals hierboven reeds vermeld, immers redelijkerwijze worden verwacht dat je enige spontane interesse zou tonen in de werkactiviteiten van je vader, gezien de specifieke Afghaanse context des te meer. Wanneer je hier tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verder naar wordt gevraagd, geef je te kennen dat je niet zou hebben geweten dat je een interview zou hebben moeten afleggen en niet

zou hebben geweten dat dergelijke informatie belangrijk zou zijn (CGVS, p. 22). Deze verklaringen kunnen bovengenoemde merkwaardigheden echter niet verschonen. Indien jouw vader werkelijk gedurende meerdere jaren voor de buitenlandse organisatie DAI zou hebben gewerkt, jouw vader hierdoor werkelijk door de taliban zou zijn bedreigd en de taliban daaropvolgend werkelijk jouw familie zou hebben omgebracht in een gerichte aanslag, dan kan minstens worden verwacht dat je enige belangstelling zou tonen in het zogenaamde werk van je vader, hetgeen in wezen de wortel van je zogenaamde problemen en daaruit voortvloeiende vrees voor vervolging zou vormen. Je kan daarenboven bezwaarlijk voorhouden dat je niet zou hebben geweten dat je doorheen de asielprocedure bevraagd zou worden over deze zogenaamde werkactiviteiten. Zelfs indien je het belang van je vaders vermeende werkactiviteiten aanvankelijk werkelijk niet zou hebben beseft, hetgeen toch mag verbazen, dan kwam alreeds bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) d.d. 8 maart 2021 naar voren dat enige verdere informatie zou worden gevraagd. Bij de DVZ werd je immers expliciet gevraagd of je wist voor welke organisatie je vader zou hebben gewerkt, waarop je het antwoord schuldig diende te blijven (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). Dat je vervolgens alsnog gedurende meer dan een jaar niet de behoefte zou hebben gevoeld om enige verdere informatie omtrent het werk van je vader in te winnen, en dit pas enkele dagen voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS en op aanmanen van je voogd een eerste keer aan je familie zou hebben gevraagd, mag vreemd heten. Bovendien zou je ook verder, nadat je oom je zou hebben verteld dat je vader voor DAI zou hebben gewerkt, geen enkele verdere informatie omtrent deze organisatie hebben gezocht of gevraagd (CGVS, p. 23). Jouw merkwaardige desinteresse in wat in wezen je eigen asielmotieven zijn, tast je geloofwaardigheid behoorlijk verder aan.

Ook je verklaringen omtrent het zogenaamde gegeven dat je in Afghanistan nooit zou hebben geweten welke job je vader net zou hebben uitgeoefend, kunnen moeilijk overtuigen (CGVS, p. 26). Het komt als weinig aannemelijk naar voren dat jij gedurende meerdere jaren je vader elke dag 's ochtends vroeg naar zijn werk zou hebben zien vertrekken en elke dag 's avonds laat zou hebben zien terugkomen, zonder dat je ook maar enig idee zou hebben gehad van de job die je vader zo lang zou hebben uitgeoefend en zonder dat je hier ooit naar zou hebben gevraagd. Evenmin aannemelijk zijn jouw beweringen als zou je niet hebben geweten wat de andere mensen in het dorp zouden hebben geweten omtrent je vaders werk (CGVS, p. 26). Daarbij kan het moeilijk overtuigen dat indien je vader werkelijk werkzaam zou zijn geweest voor een buitenlandse, en zoals jij het verwoordt christelijke, organisatie en hij hierdoor werkelijk dermate voorzichtig diende te zijn en het aan niemand zou hebben kunnen vertellen, jij niet op de hoogte zou zijn geweest van een alternatieve uitleg voor de dorpsbewoners (CGVS, p. 26-27). Dat jouw familieleden je niet zou hebben ingelicht over hetgeen je anderen zou hebben moeten vertellen indien zij vragen stelden over je vaders werk, oogt weinig aannemelijk. Je vader zou immers vaak de hele dag van huis zijn geweest, hetgeen onvermijdelijk – de tribale Afghaanse Pashtoungemeenschap indachtig – onder de aandacht zou zijn gekomen. Bovengenoemde merkwaardigheden laten eveneens twijfels rijzen over het door jou voorgewende werk van je vader.

Het door jou neergelegde document, een purchase order vanwege DAI, is niet in staat om je verklaringen omtrent het vermeende werk van je vader voor desbetreffende organisatie enigszins te staven (zie document 3 in de groene farde van het administratief dossier). Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat documenten in wezen enkel een ondersteunende werking genieten, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielsrelaas te herstellen. Om enige bewijskracht aan een document te ontfangen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien gaat het in deze om een scan, waardoor de bewijswaarde van het document beperkt te noemen is wegens mogelijk onderhevig geweest aan knip- en plakwerk. Dient hierbij te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande Afghaanse documenten gezien de graad van corruptie in het land eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Bijgevolg dragen Afghaanse documenten an sich reeds een uiterst geringe bewijswaarde. Dit enkele en beperkte document kan niet aantonen dat jouw vader jarenlang voor DAI zou hebben gewerkt. Daarbij dient te worden vastgesteld dat jouw verklaringen niet geheel stroken met de inhoud van desbetreffende purchase order. Jij beweert tijdens het persoonlijk onderhoud immers dat je vader 25.000 Afghani per maand zou hebben verdiend (CGVS, p. 25), terwijl in het door jou aangereikte document wordt vermeld dat je vader voor een periode van zes maanden 475.530 Afghani zou hebben gekregen, hetgeen zou neerkomen op bijna 80.000 Afghani per maand – een behoorlijk aanzienlijk bedrag voor een chauffeur. Deze inconsistentie oogt merkwaardig, het gaat immers om een groot verschil van wel 50.000 Afghani, oftewel op datum van 1 december 2019 ongeveer 634 euro. Zeker naargelang de Afghaanse context maakt dit bedrag een wezenlijk verschil. Er kan, ondanks je jonge leeftijd, van jou worden verwacht dat je je gezinsinkomen accurater kan weergeven.

Dergelijke opmerkelijke incoherenties tasten je geloofwaardigheid, en die van het door jou neergelegde document, verder aan.

Bijgevolg kan het CGVS dan ook geen geloof hechten aan de door jou aangehaalde concrete problemen en vluchtmotieven, die volledig voortvloeien uit de zogenaamde werkactiviteiten van je vader. Gezien de verscheidene twijfels bij de geloofwaardigheid van je vaders profiel, kunnen de problemen met de taliban, waardoor je het land zou hebben moeten verlaten, evenmin overtuigen. Daarbij kunnen ook hier verscheidene markante elementen worden vastgesteld die de geloofwaardigheid van jouw verklaringen omtrent deze zogenaamde problemen verder op de helling plaatsen.

Zo ben je doorheen het persoonlijk onderhoud weinig consistent wat betreft de tijdssituering van de vermeende aanslag die je familieleden zou hebben getroffen. Je situeert de vermeende bomexplosie zowel in de zomer van 1398 (hetgeen overeenstemt met 2019) als in de zomer van 1399 (hetgeen overeenstemt met 2020) en je vermeldt zowel 2018 als 2019 (CGVS, p. 28). Eerder gaf je te kennen dat je vader zijn zogenaamde job zou hebben uitgeoefend tot zijn dood in 2019 (CGVS, p. 24). Doorheen je verklaringen komt echter tevens naar voren dat je slechts enkele dagen na de zogenaamde dood van je ouders Afghanistan zou hebben ontvlucht (CGVS, p. 20, p. 28). Je beweert ongeveer vijf maanden onderweg te zijn geweest alvorens op 14 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in België te hebben ingediend (CGVS, p. 32), hetgeen zou betekenen dat de zogenaamde aanslag op je familie zich dan weer in het voorjaar van 2020 zou hebben voorgedaan. Dat jij, iemand die scholing genoten heeft, niet in staat bent om coherente verklaringen af te leggen omtrent een dergelijk cruciaal aspect in je asielrelaas, doet de wenkbrauwen fronsen en heeft een negatieve impact op je geloofwaardigheid.

Het doet verder de wenkbrauwen fronsen dat je niet juist kan zeggen in welk ziekenhuis je broer na de vermeende aanslag net zou zijn opgenomen en dat je niet weet hoe lang hij net in het ziekenhuis zou hebben moeten verblijven (CGVS, p. 29). Het oogt overigens eigenaardig dat je maternale oom als enig overblijvend familielid, in de dagen dat jij nog in Afghanistan was na de vermeende aanslag die een aanzienlijke impact op jouw familie zou hebben gehad, niet naar jouw zogenaamd zwaar gewonde broer in het ziekenhuis zou zijn gegaan (CGVS, p. 29-30). Deze merkwaardigheden doen verder twijfelen aan je verklaringen omtrent de zogenaamde problemen.

Daarenboven, en niet in het minst, dient te worden onderstreept dat het ten zeerste verbazing mag heten dat de taliban jou in wezen nooit persoonlijk benaderd zou hebben (CGVS, p. 30). Indien de groepering het werkelijk op jou gemunt zou hebben en jou werkelijk zou hebben willen inlijven, dan kan het moeilijk overtuigen dat men zich nooit rechtstreeks tot jou zou hebben gewend. Jij verbleef immers eenvoudigweg bij je oom langs moederszijde in hetzelfde dorp en zou dus in wezen makkelijk terug te vinden zijn geweest. De vaststelling dringt zich bijgevolg op dat indien de taliban jou werkelijk in het vizier zou hebben gehad, de groepering in wezen alle kansen heeft gehad om jou te treffen, in casu quod non. Dat een dergelijke groepering zich slechts tot jou zou hebben gericht via verscheidene tussenstations, men zou eerst de mullah hebben ingeschakeld die dan weer de boodschap zou hebben overgeleverd aan jouw oom (CGVS, p. 31), terwijl men jou in wezen makkelijk persoonlijk had kunnen raken, kadert in een weinig logisch geheel. Men kan zich bovendien de vraag stellen waarom de taliban jou via verscheidene tussenstations reeds zou hebben gewaarschuwd dat men jou hebben willen inlijven, en jou aldus de kans zou hebben geboden om te ontkomen. Jouw verklaringen hieromtrent doen behoorlijk de wenkbrauwen fronsen, je maakt geheel niet aannemelijk dat de taliban het werkelijk ooit op jou gemunt zou hebben.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat zowel jouw broer als je maternale oom en zijn gezin zich tot op heden nog steeds in hetzelfde dorp Dago Kalai bevinden, hetzelfde dorp waar de familie stevast heeft gewoond (CGVS, p. 15-16). Je oom is er nog steeds actief als landbouwer en je broer zou er revalideren. Zij zouden met andere woorden een makkelijk doelwit vormen voor de taliban, zeker nadat de groepering de macht in het land heeft overgenomen. Met jouw familieleden in Dago Kalai gaat alles, naargelang de zogenaamde levensomstandigheden van je broer, echter goed. Indien jouw vader werkelijk voor een buitenlandse organisatie actief zou zijn geweest en jouw familie werkelijk alle door jou beschreven problemen zou hebben meegemaakt, dan lijkt het weinig aannemelijk dat je familieleden gewoon hun leven in hetzelfde dorp zouden blijven verderzetten, zeker indien de taliban nog naar jou zou zijn komen vragen (CGVS, p. 31). Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat het ten zeerste mag verbazen dat jij op het moment van je persoonlijk onderhoud bij de DVZ tevens nog nooit aan je familieleden zou hebben gevraagd of de taliban na je vertrek nog naar jou op zoek zou zijn gekomen (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). Indien de gebeurtenissen zich werkelijk volledig zouden hebben ontplooid zoals jij ze verklaart, dan kan het geheel niet overtuigen dat jij na je vertrek geen enkele interesse meer zou hebben getoond

in de nasleep van deze zogenaamde feiten. Jouw uitleg hiervoor, later tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, namelijk dat je niet zou hebben geweten dat dit tijdens je asielprocedure bevestigd zou worden (CGVS, p. 31), kan – naar analogie met je gebrekkige kennis omtrent je vaders zogenaamde werkactiviteiten (zie supra) – geenszins verschooning bieden. Het gaat in deze immers over je eigen asielrelaas, je eigen zogenaamde belevingen waardoor je voor je leven zou dienen te vrezen en waardoor je je land zou hebben moeten verlaten, alsook over de verdere veiligheid van je familieleden. Dat je tot op dat punt, bijna een jaar nadat je Afghanistan verliet, nog nooit even zou hebben gepolst naar het verdere verloop van je vermeende problemen, doet onvermijdelijk verder afbreuk aan je geloofwaardigheid. Het geheel aan bovengenoemde elementen verhindert het CGVS enig geloof toe te schrijven aan het door jou naar voren geschoven asielrelaas en je daaruit voortvloeiende vrees.

Gezien je ongeloofwaardig bevonden verklaringen omtrent de vermeende werkactiviteiten van je vader en de zogenaamde problemen die je in Afghanistan zou hebben ervaren, waarbij je ouders om het leven zouden zijn gekomen en je broer gewond zou zijn geraakt, kan in wezen niet worden aangenomen dat jij in Afghanistan niet langer over een afdoende netwerk zou beschikken. Bijgevolg ben je niet in staat om het vermoeden dat jij in jouw land van herkomst wel kan terugvallen op een afdoende netwerk te weerleggen.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat je niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat jou betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS je niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om jou de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Je hebt gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in jouw hoofd een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval je zou terugkeren naar Afghanistan.

De door jou neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat betreft je taskara en de kopie van je vaders taskara, dient te worden opgemerkt dat het CGVS in deze jouw identiteit en nationaliteit niet betwist. Het enkele document betreffende een purchase order vanwege DAI, zoals hierboven reeds beargumenteerd, het zogenaamde werk van je vader bij deze organisatie op geen enkele manier staven. Daarbij blijken jouw verklaringen niet geheel overeen te stemmen met de inhoud van dit document (zie supra). De verscheidene foto's zijn evenmin in staat om jouw verklaringen te onderbouwen. Zo kan je om te beginnen niet aantonen dat de personen die worden afgebeeld werkelijk jouw familieleden zouden zijn, je kan immers geen andere foto's in gezinsverband voorleggen (CGVS, p. 18). Bovendien dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Het door jou aangebrachte psychologisch attest d.d. 30 maart 2022 vormt daarenboven geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin jij desbetreffende psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. De enveloppe waarin de documenten je werden toegestuurd, wordt in deze niet relevant beschouwd in het kader van de beoordeling van je verzoek om internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de

beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in

de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat jij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het

is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het principe van het hoger belang van "het kind".

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de *Linkedin*-profielen van N. L., van C. B. en van H. S. (stukken 8, 9 en 10);
- een blogpost geschreven door N. L. (stuk 11);
- een blogpost over de programma's van DAI (stuk 12);
- foto's van verzoeker in België (stuk 13).

2.2.2. Op 13 september 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022, aan de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022, aan het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, aan het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022 en aan het rapport "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van UNAMA van juni 2023.

2.2.3. In een op 14 september 2023 neergelegde aanvullende nota refereert verzoeker aan de “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan - Update I*” van UNHCR van februari 2023, aan het rapport “*Afghanistan Conference – The Human Rights Situation after August 2021*” van Danish Refugee Council (DRC) van 30 december 2022, aan het rapport “*A Needs Assessment Of Afghan Human Rights Defenders*” van Freedom House van januari 2023, aan het nieuwsbericht “*Afghan supreme leader orders full implementation of Sharia law*” van The Guardian van 14 november 2022, aan het nieuwsbericht “*Afghanistan in 2023: Taliban internal power struggles and militancy*” van Brookings Institution van 3 februari 2023, aan de Nansen Note 3-22, “*Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico’s bij terugkeer*” van oktober 2022, aan het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022, aan het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, aan het nieuwsbericht “*Afghanistan: Taliban’s targeting of women and NGOs preventing delivery of life-saving assistance is deplorable, say UN experts*” van OHCHR van 30 december 2022, aan het rapport “*Bans on women working, then and now: The dilemma’s of delivering humanitarian aid during the first and second Islamic Emirates*” van Afghan Analyst Network van april 2023, aan de “*High Risk list*” van SIGAR van 2023, aan het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022, aan het rapport “*The Rule of Taliban. A Year of Violence, Impunity and False Promises*” van Amnesty International van 15 augustus 2022, aan het rapport “*The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*” van de secretaris-generaal van de Verenigde Naties van 27 februari 2023, aan het rapport “*Human Rights situation in Afghanistan February-April 2023*” van UNAMA van 9 mei 2023, aan het rapport “*Corporal Punishment and the Death Penalty in Afghanistan*” van UNAMA van mei 2023, aan het rapport “*Lashing, Beating, Stoning: UNAMA tracks corporal punishment and the death penalty in Afghanistan*” van Afghan Analyst Network van 8 mei 2023 en aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Hij voegt bij deze aanvullende nota overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet tevens de volgende nieuwe stavingstukken:

- een powerpoint van Nansen van november 2022 over het rapport “*International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van UNHCR (stuk 1);
- een briefwisseling met de FOD Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade (stuk 2);
- het standpunt van de FOD Buitenlandse Zaken over de hervatting van de afgifte van paspoorten door de Afghaanse ambassade (stuk 3);
- een attest van de Afghaanse ambassade van 2 mei 2023 (stuk 4);
- een e-mailuitwisseling tussen B. Dhondt en de FOD Binnenlandse Zaken (stuk 5);
- een verklaring van zijn school en een schoolrapport van juni 2022 (stuk 6);
- het doorstroomadvies van zijn school (stuk 7);
- meerdere foto’s waarop hij te zien is op school (stuk 8);
- meerdere loonbrieven inzake de periode van 17 april 2023 tot en met 3 september 2023 (stuk 9);
- meerdere foto’s waarop hij te zien is met zijn vriendin (stuk 10);
- een verklaring van zijn vriendin (stuk 11);
- een bedreiging via *facebook*, vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling (stuk 12);
- een foto van zijn broer (stuk 13).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13,

eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij er niet in geslaagd is een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken nu (i) het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) aanzienlijke twijfels plaatst bij de zogenaamde werkactiviteiten van zijn vader, (ii) het CGVS bijgevolg dan ook geen geloof kan hechten aan de door hem aangehaalde concrete problemen en vluchtmotieven die volledig voortvloeien uit de zogenaamde werkactiviteiten van zijn vader, (iii) er daarbij ook verscheidene markante elementen kunnen worden vastgesteld die de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent deze zogenaamde problemen verder op de helling plaatsen, (iv) er gezien zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen omtrent de vermeende werkactiviteiten van zijn vader en de zogenaamde problemen die verzoeker in Afghanistan zou hebben ervaren – waarbij zijn ouders om het leven zouden zijn gekomen en zijn broer gewond zou zijn geraakt – in wezen niet kan worden aangenomen dat hij in Afghanistan niet langer over een afdoende netwerk zou beschikken, (v) de door hem neergelegde bewijsstukken niet bij machte zijn een ander zicht op deze appreciatie te werpen, (vi) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, (vii) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en (viii) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.5. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker zeventien jaar en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers toenmalige voogd was aanwezig en kon haar opmerkingen geven.

Aldus heeft de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening gehouden met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op het hoger belang van het kind en voert aan dat niet uit de bestreden beslissing kan blijken dat de commissaris-generaal hiermee rekening heeft gehouden. Hij betoogt dat de bestreden beslissing voornamelijk gestoeld is op zijn geloofwaardigheid en dat hierbij vooral verwezen wordt naar zijn gebrek aan kennis over en interesse in de job van zijn vader, *“iets wat als vanzelfsprekend gecorreleerd is aan de leeftijd van een persoon”*. De Raad herhaalt dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. De commissaris-generaal heeft expliciet – en terecht – gesteld dat hoewel er niet kan worden verlangd dat iemand van verzoekers leeftijd alles daadwerkelijk tot in de kleinste details kan weergeven, er wel redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij iets meer concrete informatie weet te geven over de concrete werkactiviteiten van zijn vader en dit zeker omdat het werk van zijn vader in wezen rechtstreeks zou hebben bijgedragen tot zijn vertrek uit Afghanistan, hij ook na zijn aankomst in België meermaals met zijn familieleden in Afghanistan contact heeft gehad en hij zich aldus in de mogelijkheid bevond om meer informatie te vergaren.

Gelet op het voorgaande wordt een schending van het principe van het hoger belang van het kind niet aangetoond.

Verder oordeelt de commissaris-generaal:

“Uit jouw verklaringen en het door jou aangebracht psychologisch verslag d.d. 30 maart 2022 blijkt daarenboven dat je worstelt met psychologische moeilijkheden, waarvoor je door een psycholoog wordt opgevolgd. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er tijdens het persoonlijk onderhoud rekening gehouden met je psychologische toestand en werd er stilgestaan bij je psychologische toestand, waaruit naar voren kwam dat je reeds psychologische begeleiding hebt gekregen en dat deze begeleiding je reeds heeft geholpen (CGVS, p. 6-7). Verder werd je erop gewezen dat je tijdens het gehoor ten allen tijde kon aangeven indien je je (fysiek) niet goed voelde en te allen tijde een pauze kon vragen (CGVS, p. 3, p. 7). Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden, nergens kon worden afgeleid dat je niet in staat zou zijn om tijdens een gehoor het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen of afdoende accuraat te antwoorden op de aan jou gestelde vragen. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd je tevens meegedeeld dat je steeds mocht aangeven wanneer je een vraag niet begreep (CGVS, p. 3). Op het einde van het persoonlijk onderhoud gaf je aan de vragen en de tolk goed te hebben begrepen, alsook dat je de mogelijkheid had gehad om alle problemen en redenen voor jouw verzoek om internationale bescherming te vertellen (CGVS, p. 32-33).”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat de commissaris-generaal psychologische pathologieën lijkt af te doen als iets wat in enkele maanden kan worden opgelost en waar hij lijkt te veronderstellen dat een patiënt zelf de kwalificaties heeft om aan te geven of een behandeling aanslaat en of deze kan worden afgerond. Dit kan niet worden afgeleid uit de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing op basis van verzoekers verklaringen vastgesteld dat verzoeker reeds psychologische begeleiding heeft gekregen en dat deze begeleiding hem reeds heeft geholpen. Verzoeker toont niet aan dat zijn verklaring dat zijn psychologische begeleiding hem al heeft geholpen, ten onrechte in de bestreden beslissing mee in rekening wordt genomen. Niet alleen de vaststellingen van verzoekers psychologe zijn wat dat betreft relevant, ook verzoekers eigen bevindingen en ervaringen over zijn begeleiding zijn van belang om een inschatting te kunnen maken van zijn psychologische problemen.

Verzoeker wijst er verder op dat de commissaris-generaal lijkt te veronderstellen dat pauzes nemen en ruimte laten om aan te geven dat men niet in staat zou zijn het gesprek te volgen volstaat om de impact van de psychologische toestand op de procedure en zijn asielrelaas te accommoderen, terwijl psychologische fenomenen en pathologieën zich “(p)er definitie” in het onbewuste afspelen. Hij verwijst naar wetenschappelijk onderzoek over de mogelijke impact van trauma op de deelname van asielzoekers aan asielprocedures en betoogt in dit verband dat hij een vermijdende houding heeft, waarvan hij zichzelf dus ook niet goed bewust is. Zo zou hij zijn “*pathologie*” niet kunnen benoemen en de impact ervan moeilijk kunnen inschatten. De Raad stelt vooreerst vast dat er in het vertrouwelijk rapport door zijn psychologe slechts wordt gesteld dat het haar belangrijk lijkt om tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende sensitief te zijn voor verzoekers “*post-traumatisch lijden*”. Er wordt in het rapport niet uitdrukkelijk vermeld dat er een medische diagnose gebeurde en/of dat er een pathologie werd vastgesteld. De Raad merkt verder op dat in het vertrouwelijk rapport expliciet wordt gesteld dat verzoeker zelf bij zijn psychologe vertelde dat hij niet gemakkelijk met andere mensen spreekt over zijn lijden en verdriet, dat hij het onder meer moeilijk vindt om andere mensen te vertrouwen en dat hij bang is om overspoeld te geraken door verdriet wanneer hij dient te praten over zijn familie (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met ‘documenten’, nr. 6, psychologisch rapport). Het vertrouwelijk rapport werd door zijn psychologe aan verzoeker voorgelezen (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-7). Voorts blijkt uit de door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde verklaringen (*ibid.*) dat hij zich wel bewust is van zijn psychologische problemen en de impact ervan lijkt te kunnen inschatten. Zo vertelde hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud zelf onder meer dat hij veel stress had omwille van zijn familiale situatie, dat hij met zijn voogd sprak over het gegeven dat hij zich eenzaam voelde en het niet leuk vond om met assistenten of andere jongens van het opvangcentrum te spreken en dat zijn psychologische begeleiding hem reeds heeft geholpen (*ibid.*). De Raad stelt verder vast dat verzoekers psychologe in het vertrouwelijk rapport zélf aangaf dat het haar belangrijk leek om tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende sensitief te zijn voor verzoekers post-traumatisch lijden en dat dit kon gebeuren door hem regelmatig pauzes aan te bieden en hem ondersteuning te bieden bij episodes van overspoeling of blokkade (adm. doss., stuk 6, map met ‘documenten’, nr. 6, ‘psychologisch rapport’). Hieraan werd tegemoetgekomen. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd er immers op gewezen dat verzoeker ten allen tijde een pauze kon vragen en het ten allen tijde kon aangeven indien hij zich (fysiek) niet goed voelde (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3 en 7). Voorts merkt de Raad op dat verzoeker in zijn verzoekschrift nalaat om *in concreto* toe te lichten welke specifieke steunmaatregelen dan wel zouden hebben volstaan en op welke wijze de toekenning hiervan tot een andere beslissing had kunnen leiden dan de thans bestreden beslissing. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen.

Waar verzoeker nog wijst op de verklaringen van zijn voogd over zijn psychologische problemen tijdens het persoonlijk onderhoud (*ibid.*, p. 7), stelt de Raad vast dat het loutere gegeven dat verzoeker overstuur zou zijn geweest in de periode dat hij de foto’s van zijn broer ontving en toen niet naar school of de psycholoog wilde, geen afbreuk doet aan de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing. Dat hij zich toen – in die periode – niet goed voelde en een “*vermijdende houding*” zou hebben aangenomen, betekent immers nog niet dat verzoeker eenzelfde houding zou hebben gehad tijdens zijn persoonlijk onderhoud en daardoor niet in staat zou zijn geweest om te worden gehoord en daarbij coherente en consistente verklaringen af te leggen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat zijn persoonlijk onderhoud op een normale wijze is geschied.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij door zijn psychologische problemen niet in staat zou zijn geweest om gehoord te worden en daarbij coherente en consistente verklaringen af te leggen.

Gelet op het voorgaande kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers rechten in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming gerespecteerd werden, evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen in dit kader.

Volledigheidshalve kan omtrent verzoekers psychologische problemen nog worden opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat deze problemen in zijn hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat verzoeker zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure, met name deze van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift en aanvullende nota een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*" van UNHCR van februari 2022 waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen en naar de "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan - Update I*" van UNHCR van februari 2023 waarin wordt opgeroepen om Afghaanse onderdanen voorlopig niet terug te sturen naar Afghanistan. De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij bij aanvullende nota van 13 september 2023 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteed door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren en dat de huidige situatie niet vergelijkbaar is met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*" van UNHCR van februari 2022.

Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan (aanvullende nota verzoeker, stuk 1), zoals verzoeker aanvoert in zijn aanvullende nota, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel de volgende verplichting in:

“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in zijn verzoekschrift en aanvullende nota tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De schending van artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban die hem zouden willen doden nadat eerder zijn oudere broer gewond werd geraakt en zijn ouders om het leven zijn gekomen bij een door de taliban opgezette aanslag naar aanleiding van het werk van zijn vader als chauffeur bij DAI, een internationale organisatie. Na deze aanslag zouden de taliban zijn oom, via de *mullah*, geïnformeerd hebben dat verzoeker zich bij hen diende aan te sluiten. Omdat verzoeker niet door zijn oom zou kunnen worden beschermd tegen de taliban, werd zijn vertrek uit Afghanistan geregeld.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt de commissaris-generaal vast dat er aanzienlijke twijfels geplaatst kunnen worden bij de zogenaamde werkactiviteiten van verzoekers vader. Hij wijst er in de eerste plaats op dat verzoeker weinig informatie kan geven over zijn vaders vermeende job, dat verzoeker ook bijzonder weinig kennis blijkt te hebben over de organisatie waarvoor zijn vader jarenlang zou hebben gewerkt en dat de vaststelling dat verzoeker nooit ernstige pogingen heeft ondernomen om over betrekkelijk essentiële elementen over zijn vaders werkactiviteiten meer informatie te bekomen nefast is voor zijn geloofwaardigheid. Dit wordt als volgt nader toegelicht:

“Je geraakt doorheen het persoonlijk onderhoud in wezen niet verder dan de beperkte verklaring dat je vader chauffeur zou zijn geweest voor DAI (CGVS, p. 19, p. 22-24). Zo weet je niet of de letters DAI enige afkorting vormen voor een welbepaalde naam, kan je niet zeggen hoe lang de organisatie reeds bestaat en weet je niet van waar DAI afkomstig is (CGVS, p. 23; zie tevens informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Evenmin blij je op de hoogte of de internationale organisatie ook buiten Afghanistan actief is, weet je niet of DAI ook na de dood van je vader nog is blijven bestaan en wat er met de organisatie is gebeurd nadat de taliban de macht in Afghanistan heeft overgenomen (CGVS, p. 23-24). Je vermeldt vervolgens verder dat je oom je zou hebben verteld dat DAI onder meer hulp zou hebben geboden aan landbouwers, maar enige verdere details omtrent wat deze hulp dan net inhield, kan je niet weergeven (CGVS, p. 22-23). Hoewel er niet kan worden verlangd dat iemand van jouw leeftijd alles metterdaad tot in de kleinste details kan weergeven, kan echter wel redelijkerwijs van jou worden verwacht dat je iets meer concrete informatie weet te geven over de concrete werkactiviteiten van je vader en dit zeker omdat het werk van je vader in wezen rechtstreeks zou hebben bijgedragen tot je vertrek uit

Afghanistan, je ook na je aankomst in België meermaals met je familieleden in Afghanistan contact hebt gehad en je je aldus in de mogelijkheid bevond om meer informatie te weten te komen (CGVS, p. 16; zie tevens infra). Dat je dermate weinig concrete informatie omtrent je vaders werkactiviteiten weet te geven, laat het door jou naar voren geschoven profiel van je vader een eerste maal aan geloofwaardigheid inboeten.

Daarbij dient te worden vastgesteld dat je in wezen nooit ernstige pogingen hebt ondernomen om over betrekkelijk essentiële elementen betreffende je vaders werkactiviteiten meer informatie te bekomen, hetgeen tevens nefast is voor je geloofwaardigheid. Het gegeven dat je tot op het moment dat je vanuit Afghanistan een document betreffende het zogenaamde werk van je vader had gekregen, drie tot vier dagen voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS en aldus bijna twee jaar na je vertrek uit Afghanistan, geheel niet op de hoogte zou zijn geweest van de naam van je vaders zogenaamde organisatie, doet danig de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p. 19, p. 22). Dat je gedurende al die tijd nadat je uit Afghanistan vertrok, klaarblijkelijk op geen enkel moment aan je familieleden in Afghanistan zou hebben gevraagd bij welke organisatie je vader gedurende meerdere jaren zou hebben gewerkt, kan bezwaarlijk overtuigen. Er kan, zoals hierboven reeds vermeld, immers redelijkerwijze worden verwacht dat je enige spontane interesse zou tonen in de werkactiviteiten van je vader, gezien de specifieke Afghaanse context des te meer. Wanneer je hier tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verder naar wordt gevraagd, geef je te kennen dat je niet zou hebben geweten dat je een interview zou hebben moeten afleggen en niet zou hebben geweten dat dergelijke informatie belangrijk zou zijn (CGVS, p. 22). Deze verklaringen kunnen bovengenoemde merkwaardigheden echter niet verschonen. Indien jouw vader werkelijk gedurende meerdere jaren voor de buitenlandse organisatie DAI zou hebben gewerkt, jouw vader hierdoor werkelijk door de taliban zou zijn bedreigd en de taliban daaropvolgend werkelijk jouw familie zou hebben omgebracht in een gerichte aanslag, dan kan minstens worden verwacht dat je enige belangstelling zou tonen in het zogenaamde werk van je vader, hetgeen in wezen de wortel van je zogenaamde problemen en daaruit voortvloeiende vrees voor vervolging zou vormen. Je kan daarenboven bezwaarlijk voorhouden dat je niet zou hebben geweten dat je doorheen de asielprocedure bevraagd zou worden over deze zogenaamde werkactiviteiten. Zelfs indien je het belang van je vaders vermeende werkactiviteiten aanvankelijk werkelijk niet zou hebben beseft, hetgeen toch mag verbazen, dan kwam alreeds bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) d.d. 8 maart 2021 naar voren dat enige verdere informatie zou worden gevraagd. Bij de DVZ werd je immers expliciet gevraagd of je wist voor welke organisatie je vader zou hebben gewerkt, waarop je het antwoord schuldig diende te blijven (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). Dat je vervolgens alsnog gedurende meer dan een jaar niet de behoefte zou hebben gevoeld om enige verdere informatie omtrent het werk van je vader in te winnen, en dit pas enkele dagen voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS en op aanmanen van je voogd een eerste keer aan je familie zou hebben gevraagd, mag vreemd heten. Bovendien zou je ook verder, nadat je oom je zou hebben verteld dat je vader voor DAI zou hebben gewerkt, geen enkele verdere informatie omtrent deze organisatie hebben gezocht of gevraagd (CGVS, p. 23). Jouw merkwaardige desinteresse in wat in wezen je eigen asielmotieven zijn, tast je geloofwaardigheid behoorlijk verder aan."

Verzoeker kan vooreerst niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat er omwille van zijn vermijdende houding minder gewicht dient te worden gegeven aan zijn verklaringen dat hij weinig mogelijkheden tot contact had met zijn oom en tijdens die contacten initieel niet zou hebben gevraagd naar het bezorgen van bijkomende documenten en (meer) informatie inzake het werk van zijn vader. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat verzoeker verklaarde dat hij bij zijn komst naar België niet zou hebben geweten dat hij documenten nodig zou hebben en dat hij vanaf het moment dat hij te horen kreeg dat het beter is om documenten te hebben, met zijn oom en broer zou hebben gesproken om via hen documenten te bekomen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Verder verklaarde hij dat hij zelf niet wist dat hij in België een interview diende af te leggen waarbij hij onder meer over het werk van zijn vader zou moeten spreken en dat hij, vanaf het moment dat zijn voogd hem duidelijk maakte dat hij informatie over het werk van zijn vader nodig had, informatie over het werk van zijn vader heeft gevraagd aan zijn oom (*ibid.*, p. 22). Dat zijn vermijdende houding ervoor zou hebben gezorgd dat hij tijdens de contacten met zijn familie in Afghanistan initieel niet zou hebben gevraagd naar het bezorgen van bijkomende documenten en informatie inzake het werk van zijn vader of dat er minder gewicht dient te worden gegeven aan zijn verklaringen omwille van zijn vermijdende houding, kan bijgevolg niet overtuigen.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat het gegeven dat het contact met zijn familie in Afghanistan, zelfs zonder zijn psychologische toestand, sowieso al moeilijk was en dat dit ook bleek tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Ter staving hiervan citeert hij uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Uit zijn verklaringen blijkt echter dat, hoewel verzoeker niet steeds of voortdurend contact had met zijn familie in Afghanistan, hij wel gedurende bepaalde periodes contact zou hebben gehad met zijn familie (adm. doss., stuk 4, map

met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Met dit betoog kan verzoeker dan ook geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing dat hij na zijn aankomst in België meermaals contact heeft gehad met zijn familieleden in Afghanistan en dus wel in de mogelijkheid was om meer informatie te krijgen over het werk van zijn vader.

Voorts betoogt verzoeker dat het opmerkelijk is dat er geen aandacht wordt besteed aan de details die hij wél kon meegeven inzake het werk van zijn vader. Hij wijst er wat dit betreft op dat hij bij het CGVS een overzicht gaf van de verschillende programma's van de organisatie waarin zijn vader werkzaam was, dat zijn beschrijving van deze programma's lijkt overeen te stemmen met de projecten die door deze organisatie in die periode in Afghanistan werden georganiseerd (stukkenbundel verzoeker, stuk 12) en dat hij ook reeds tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) aangaf dat zijn vader als chauffeur voor een internationale organisatie werkte. Met dit betoog weerlegt noch ontkracht verzoeker de motieven van de bestreden beslissing dat hij tot drie à vier dagen voor het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en aldus bijna twee jaar na zijn vertrek uit Afghanistan geheel niet op de hoogte zou zijn geweest van de naam van de organisatie waarvoor zijn vader zou hebben gewerkt en dat hij geen verdere details kan geven over wat de hulp van DAI aan onder meer landbouwers inhield. De Raad benadrukt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud inderdaad erg weinig informatie kon geven over de projecten van DAI en dat zijn verklaringen erg vaag bleven (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21-23). De kennis die hij wel kan aantonen doet aan deze conclusies geen afbreuk, zodat zijn verwijzing in zijn verzoekschrift naar een blogpost over de programma's van DAI (stukkenbundel verzoeker, stuk 12) *in casu* niet dienstig is. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat de motiveringsplicht geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing op te nemen.

Door er verder nog op te wijzen dat hij reeds in oktober 2021 over zijn *taskara* en die van zijn vader beschikte en dat deze documenten in maart 2022 door zijn advocaat aan het CGVS werden bezorgd, doet verzoeker geen afbreuk aan de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing dat het vreemd mag heten dat hij pas enkele dagen voor het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en op aanmanen van zijn voogd een eerste keer enige verdere informatie over het werk van zijn vader aan zijn familie zou hebben gevraagd. Zijn *taskara* en de *taskara* van zijn vader kunnen louter dienen ter staving van verzoekers identiteit en nationaliteit, die in de bestreden beslissing niet betwist worden.

Voorts wijst verzoeker er op dat hij reeds eerder opnieuw contact probeerde op te nemen met zijn oom om nog bijkomende documenten inzake het werk van zijn vader te bekomen, maar dat dit niet lukte. Hij citeert ter staving hiervan uit de notities van het persoonlijk onderhoud en stelt vervolgens dat hij, toen zijn voogd bleef aandringen op het belang van bijkomende documenten, uiteindelijk via een Afghaanse vriend die – *via via* – zijn oom kon bereiken, het betalingsbewijs van DAI bemachtigde. Verzoeker kan met dit betoog echter evenmin overtuigen. De Raad merkt op dat verzoeker reeds bij zijn interview bij de DVZ expliciet gevraagd werd of hij wist voor welke organisatie zijn vader zou hebben gewerkt, maar dat hij hier toen geen informatie over kon geven (adm. doss., stuk 5, map 'DVZ', 'vragenlijst', vraag nr. 3.5). Er kan dan ook redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij in de periode hierna stappen zou hebben ondernomen om informatie en documenten over het werk van zijn vader te bekomen bij zijn familie in Afghanistan. Verzoeker verklaarde weliswaar dat hij zijn oom in Afghanistan heeft proberen te contacteren om bijkomende documenten over het werk van zijn vader te bekomen, doch dat hij dit pas deed nadat zijn voogd hiernaar zou hebben gevraagd (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Verder zou verzoeker – omdat het toen niet gelukt was om contact op te nemen met zijn oom – pas 3 of 4 dagen voor zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS bij een vriend zijn langsgedaan en via hem contact hebben openomen met zijn oom (*ibid.*). Van verzoeker kan echter worden verwacht dat hij reeds veel eerder en via verschillende manieren geprobeerd zou hebben om contact te krijgen met zijn oom, opdat hij informatie en documenten over het werk van zijn vader kon bekomen. Dat hij dit niet zou hebben gedaan omwille van zijn "*vermijdende houding*", kan – zoals hierboven reeds werd geoordeeld – niet overtuigen. Ook zijn uitleg tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij niet geweten zou hebben dat hij een interview zou moeten afleggen en dat informatie over zijn vaders werk hierbij belangrijk zou zijn (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22), kan – zoals tevens in de bestreden beslissing wordt gesteld – niet worden aangenomen, nu er omwille van zijn vrees van hem kan worden verwacht dat hij minstens enige belangstelling zou tonen in het zogenaamde werk van zijn vader en er daarenboven reeds bij de DVZ naar voren kwam dat hierover meer informatie zou worden gevraagd (adm. doss., stuk 5, map 'DVZ', 'vragenlijst', vraag nr. 3.5). Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker op het einde van zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij ongeveer een maand of een maand en half voor zijn persoonlijk onderhoud

nog contact had met zijn oom in Afghanistan (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 31). Hieruit blijkt dat verzoeker dus wel degelijk de mogelijkheid had om reeds eerder aan zijn oom bijkomende documenten en informatie te vragen.

Verzoeker kan tot slot evenmin overtuigen waar er nog op wijst dat zijn vader een *freelance* chauffeur was voor de organisatie DAI en aldus geen inhoudelijke taken uitvoerde voor de organisatie. Ook van een chauffeur kan immers worden verwacht dat hij over (enige) (basis)informatie beschikt over de organisatie waarvoor hij werkzaam is en dat zijn gezinsleden hier bijgevolg eveneens enige kennis over zouden hebben, zeker wanneer hij meerdere jaren voor deze organisatie werkzaam was en dagelijks na zijn werk naar zijn huis kwam, zoals *in casu* het geval zou zijn geweest voor verzoekers vader (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24-26). Bijgevolg kan er worden aangenomen dat verzoeker enigszins op de hoogte hoorde te zijn van het werk dat zijn vader zou hebben gedaan en de organisatie waarin hij werkzaam zou zijn geweest. Van verzoeker wordt niet verwacht dat hij hierover (inhoudelijke) details kan verstrekken, doch wel dat hij enige basisinformatie kan geven. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, beschikt verzoeker echter over bijzonder weinig kennis van het werk van zijn vader en de organisatie waarvoor zijn vader werkzaam was.

Daarnaast stelt de commissaris-generaal terecht vast dat ook verzoekers verklaringen over het zogenaamde gegeven dat hij in Afghanistan nooit zou hebben geweten welke job zijn vader zou hebben uitgeoefend moeilijk kunnen overtuigen en dat het weinig aannemelijk oogt dat verzoekers familieleden hem niet zouden hebben ingelicht over wat hij anderen zou hebben moeten vertellen indien zij vragen stelden over zijn vaders werk. De commissaris-generaal duidt dit in de bestreden beslissing als volgt:

“Het komt als weinig aannemelijk naar voren dat jij gedurende meerdere jaren je vader elke dag 's ochtends vroeg naar zijn werk zou hebben zien vertrekken en elke dag 's avonds laat zou hebben zien terugkomen, zonder dat je ook maar enig idee zou hebben gehad van de job die je vader zo lang zou hebben uitgeoefend en zonder dat je hier ooit naar zou hebben gevraagd. Evenmin aannemelijk zijn jouw beweringen als zou je niet hebben geweten wat de andere mensen in het dorp zouden hebben geweten omtrent je vaders werk (CGVS, p. 26). Daarbij kan het moeilijk overtuigen dat indien je vader werkelijk werkzaam zou zijn geweest voor een buitenlandse, en zoals jij het verwoordt christelijke, organisatie en hij hierdoor werkelijk dermate voorzichtig diende te zijn en het aan niemand zou hebben kunnen vertellen, jij niet op de hoogte zou zijn geweest van een alternatieve uitleg voor de dorpsbewoners (CGVS, p. 26-27). Dat jouw familieleden je niet zou hebben ingelicht over hetgeen je anderen zou hebben moeten vertellen indien zij vragen stelden over je vaders werk, oogt weinig aannemelijk. Je vader zou immers vaak de hele dag van huis zijn geweest, hetgeen onvermijdelijk – de tribale Afghaanse Pashtoun-gemeenschap indachtig – onder de aandacht zou zijn gekomen. Bovengenoemde merkwaardigheden laten eveneens twijfels rijzen over het door jou voorgewende werk van je vader.”

Waar verzoeker stelt dat het aannemelijk is dat zijn vader “zo weinig mogelijk” wilde vertellen over zijn werk “om zijn zoon niet te ‘incrimineren’”, wijst de Raad er op dat verzoeker verklaarde zelfs geen enig idee te hebben gehad van de job die zijn vader zou hebben uitgeoefend en hier eveneens nooit naar te hebben gevraagd (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 26). Zoals de commissaris-generaal heeft geoordeeld, is dit echter weinig aannemelijk nu verzoeker zijn vader gedurende meerdere jaren elke dag 's ochtends vroeg naar zijn werk zou hebben zien vertrekken en elke dag 's avonds laat zou hebben zien terugkomen. Hoe dan ook doet dit geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat het weinig aannemelijk is dat zijn familieleden verzoeker niet zouden hebben ingelicht over wat hij anderen zou hebben moeten vertellen indien hij vragen kreeg over zijn vaders werk.

Verzoeker wijst er tevens op dat hij nog erg jong was tijdens de periode dat zijn vader voor de organisatie DAI zou hebben gewerkt. Verzoeker verklaarde dat hij werd geboren in oktober 2004 (adm. doss., stuk 5, map 'DVZ', 'verklaring DVZ', vraag nr. 4) en dat zijn vader sinds 2016 voor DAI werkzaam was (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24). Bijgevolg was verzoeker ongeveer 12 jaar en ouder toen zijn vader bij deze organisatie gewerkt zou hebben. Op een dergelijke leeftijd kan weldegelijk worden verwacht dat verzoeker zich de vraag stelt wat zijn vader doet van werk en zich hierover informeert bij zijn familie, zeker indien hij zijn vader gedurende meerdere jaren elke dag 's ochtends vroeg naar zijn werk zou hebben zien vertrekken en elke dag 's avonds laat zou hebben zien terugkomen.

Verzoeker benadrukt nog dat hij amper scholing genoot, doch hij laat na te concretiseren wat hiervan de impact is op de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing. De Raad wijst er op dat hoewel verzoeker inderdaad verklaarde dat hij pas tien jaar oud was toen hij startte met naar school te

gaan en slechts vier jaar naar school ging, hij wel in Pashtou zou kunnen lezen en schrijven (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Hoe dan ook betekent het gegeven dat hij niet lang naar school is geweest, niet dat zijn verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast. Ook van een persoon die weinig scholing heeft genoten kan worden verwacht dat hij zich de vraag stelt wat zijn vader doet van werk en zich hierover informeert bij zijn familie, zeker indien hij zijn vader gedurende meerdere jaren elke dag 's ochtends vroeg naar zijn werk zou hebben zien vertrekken en elke dag 's avonds laat zou hebben zien terugkomen.

Wat betreft de *purchase order* vanwege DAI (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten', nr. 3) wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Het door jou neergelegde document, een purchase order vanwege DAI, is niet in staat om je verklaringen omtrent het vermeende werk van je vader voor desbetreffende organisatie enigszins te staven (zie document 3 in de groene farde van het administratief dossier). Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat (...) uit toegevoegde informatie (...) blijkt dat allerhande Afghaanse documenten gezien de graad van corruptie in het land eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Bijgevolg dragen Afghaanse documenten an sich reeds een uiterst geringe bewijswaarde. Dit enkele en beperkte document kan niet aantonen dat jouw vader jarenlang voor DAI zou hebben gewerkt. Daarbij dient te worden vastgesteld dat jouw verklaringen niet geheel stroken met de inhoud van desbetreffende purchase order. Jij beweert tijdens het persoonlijk onderhoud immers dat je vader 25.000 Afghani per maand zou hebben verdiend (CGVS, p. 25), terwijl in het door jou aangereikte document wordt vermeld dat je vader voor een periode van zes maanden 475.530 Afghani zou hebben gekregen, hetgeen zou neerkomen op bijna 80.000 Afghani per maand – een behoorlijk aanzienlijk bedrag voor een chauffeur. Deze inconsistentie oogt merkwaardig, het gaat immers om een groot verschil van wel 50.000 Afghani, oftewel op datum van 1 december 2019 ongeveer 634 euro. Zeker naargelang de Afghaanse context maakt dit bedrag een wezenlijk verschil. Er kan, ondanks je jonge leeftijd, van jou worden verwacht dat je je gezinsinkomen accurater kan weergeven. Dergelijke opmerkelijke incoherenties tasten je geloofwaardigheid, en die van het door jou neergelegde document, verder aan."

De Raad voegt hier aan toe dat de *purchase order* vanwege DAI slechts een fotokopie betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Dat het een origineel document betreft waarvan een foto werd genomen, kan niet worden vastgesteld. Dat de vingerafdruk in inkt werkelijk de vingerafdruk is van zijn vader, wordt evenmin aangetoond.

Verzoeker kan niet overtuigen waar hij (*post factum*) aanvoert dat van een 12 tot 16-jarige niet kan worden verwacht dat die het salaris van zijn vader kent, *"laat staan kan inschatten wat een realistisch salaris is voor een chauffeur bij een internationale organisatie"*. De Raad wijst er op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud geenszins heeft aangegeven dat hij hier geen kennis over had of hier geen goede inschatting van kon maken. Hij verklaarde zonder enig voorbehoud dat zijn vader 25.000 Afghani per maand zou hebben verdiend (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 25). Indien hij hier werkelijk geen goede inschatting van kon maken, kan van hem worden verwacht dat hij dit zou hebben aangegeven. Voorts wordt verzoeker niet verweten dat hij het precieze salaris van zijn vader of gezinsinkomen niet kan weergeven, doch wordt gesteld dat van een 12 tot 16-jarige kan worden verwacht dat deze in staat is om zijn gezinsinkomen accurater weer te geven.

De omstandigheid dat het tijdsverloop van verzoekers asielrelaas of van het moment van de bomexplosie zou overeenkomen met de tijdsaanduiding van het betaalbewijs en dat de namen van de personen (en hun functie) die vermeld worden op de *purchase order* vanwege DAI in overeenstemming zijn met de *LinkedIn*-profielen van deze personen (stukkenbundel verzoeker, stukken 8-10) en een van deze personen tevens een blogpost heeft geschreven over DAI (stukkenbundel verzoeker, stuk 11), kan niet volstaan om afbreuk te doen aan het geheel van de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat verzoeker slechts één document heeft neergelegd over het (beweerde) werk van zijn vader, dat dit document bovendien geen origineel stuk betreft, dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier onmiskenbaar blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 7, map met 'landeninformatie', COI Focus *"Afghanistan. Corruptie en documentenfraude"* van 14 januari 2021 (*update*)) en dat verzoekers verklaringen over het salaris van zijn vader niet stroken met de inhoud van dit document. Deze motieven, samen genomen met de hoger reeds aangehaalde vaststelling dat verzoeker weinig informatie kon verschaffen over het werk van zijn vader en de organisatie

waarvoor zijn vader werkte, volstaan om te besluiten dat de *purchase order* vanwege DAI niet volstaat om verzoekers verklaringen over het vermeende werk van zijn vader voor DAI te staven. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal het door hem neergelegde document niet afdoende heeft onderzocht en verwijst dan ook niet dienstig naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Uit het loutere gegeven dat de commissaris-generaal wijst op objectieve landeninformatie over corruptie in Afghanistan blijkt bovendien nog geen vooringenomenheid. Door met deze objectieve informatie rekening te houden en enige voorzichtigheid aan de dag te leggen wat betreft de bewijswaarde van Afghaanse documenten, ontzegt men daaraan nog niet *ipso facto* iedere geloofwaardigheid. Zoals blijkt uit de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing, beperkt de commissaris-generaal zich overigens niet tot een verwijzing naar deze informatie om (terecht) te besluiten dat dit enkele document niet kan volstaan om verzoekers verklaringen over het (vermeende) werk van zijn vader voor DAI te staven.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw stelt dat zijn beschrijving van de programma's van DAI lijkt overeen te stemmen met de projecten die door DAI in Afghanistan in die periode werden georganiseerd (stukkenbundel verzoeker, stuk 12), wijst de Raad naar wat daarover hierboven reeds werd geoordeeld. Hoe dan ook weerlegt noch ontkracht verzoeker met dit betoog de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing over de door hem neergelegde *purchase order*.

Gelet op de verscheidene twijfels bij de geloofwaardigheid van het profiel van verzoekers vader, kunnen de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban waardoor hij Afghanistan zou hebben moeten verlaten evenmin overtuigen. Verzoeker betwist immers niet dat de door hem aangehaalde concrete problemen en vluchtmotieven volledig voortvloeien uit de zogenaamde werkactiviteiten van zijn vader.

Daarbij komt nog dat de commissaris-generaal er terecht op wijst dat er ook verscheidene opvallende elementen kunnen worden vastgesteld die de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn zogenaamde problemen met de taliban verder op de helling plaatsen. Wat dit betreft stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vooreerst vast dat verzoeker doorheen zijn persoonlijk onderhoud weinig consistent is wat betreft de tijdssituering van de vermeende aanslag die zijn familieleden zou hebben getroffen, wat hij als volgt toelicht:

“Je situeert de vermeende bomexplosie zowel in de zomer van 1398 (hetgeen overeenstemt met 2019) als in de zomer van 1399 (hetgeen overeenstemt met 2020) en je vermeldt zowel 2018 als 2019 (CGVS, p. 28). Eerder gaf je te kennen dat je vader zijn zogenaamde job zou hebben uitgeoefend tot zijn dood in 2019 (CGVS, p. 24). Doorheen je verklaringen komt echter tevens naar voren dat je slechts enkele dagen na de zogenaamde dood van je ouders Afghanistan zou hebben ontvlucht (CGVS, p. 20, p. 28). Je beweert ongeveer vijf maanden onderweg te zijn geweest alvorens op 14 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in België te hebben ingediend (CGVS, p. 32), hetgeen zou betekenen dat de zogenaamde aanslag op je familie zich dan weer in het voorjaar van 2020 zou hebben voorgedaan. Dat jij, iemand die scholing genoten heeft, niet in staat bent om coherente verklaringen af te leggen omtrent een dergelijk cruciaal aspect in je asielrelaas, doet de wenkbrauwen fronsen en heeft een negatieve impact op je geloofwaardigheid.”

Door er louter op te wijzen dat hij van het begin tot het einde heeft volgehouden dat – enkele maanden voor zijn aankomst in België – zijn ouders zijn overleden en zijn broer gewond geraakte, doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling dat hij doorheen zijn persoonlijk onderhoud weinig consistent is wat betreft de tijdssituering van de vermeende aanslag die zijn familieleden zou hebben getroffen.

Dat verzoekers twijfel tussen 1398 en 1399 niet verwonderlijk is gelet op zijn lage scholingsniveau “*en al zeker in de omzetting naar de gregoriaanse kalender*” overtuigt niet. Hoewel verzoeker inderdaad verklaarde dat hij pas 10 jaar oud was toen hij startte met naar school te gaan en slechts vier jaar naar school ging, zou hij wel in Pashtou kunnen lezen en schrijven (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11), zodat van hem redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is om coherente verklaringen af te leggen over de tijdssituering van een dergelijk cruciaal aspect van zijn asielrelaas als de (vermeende) aanslag op zijn familieleden. Waar hij nog aangeeft dat dit ook een moeilijker onderneming is voor data in het verleden, “*zeker voor getraumatiseerde personen*”, wijst de Raad op wat hierover *supra*, onder punt 2.3.5., reeds werd geoordeeld, namelijk dat verzoeker er niet in geslaagd is om aan te tonen dat hij door zijn psychologische problemen niet in staat zou zijn geweest om gehoord te worden en daarbij coherente en consistente verklaringen af te leggen. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde

motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging door de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker stelt verder nog dat wanneer hij verklaart zeker te weten dat zijn vader stierf in 2019 omdat zijn oom hem dit heeft gezegd, het ook problematisch is om deze verklaring veel gewicht te geven nu er mogelijk informatie verloren ging bij het doorgeven van de boodschap tussen hem en zijn oom en het daarnaast aannemelijk is dat zijn oom evenzeer niet geschoold is in de gregoriaanse kalender. De Raad stelt na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud echter vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet (duidelijk) heeft verklaard dat hij zeker weet dat zijn vader in 2019 stierf omdat zijn oom hem dit heeft gezegd. Verzoeker heeft over de periode waarin zijn vader voor DAI zou hebben gewerkt wel het volgende verklaard:

"Hij is begonnen daar in 2016. Tot hij stierf, tot in 2019. Mijn oom heeft me gezegd, ze maken er gebruik van de kalender van hier" (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24).

Verzoeker verklaarde tevens:

"Mijn vader begon voor deze organisatie te werken sinds 2016. Die organisatie maakte ook gebruik van de westerse kalender. Tot 2019, tot het incident heeft hij gewerkt." (*ibid.*, p. 23).

Dat zijn oom hem gezegd zou hebben dat zijn vader in 2019 stierf, kan hieruit niet worden afgeleid. Wel zou zijn oom hem gezegd hebben dat de organisatie waarvoor verzoekers vader gewerkt zou hebben, gebruik maakte van de westerse kalender. Bijgevolg is verzoekers betoog niet dienstig.

De commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissing vervolgens terecht op het volgende:

"Het doet verder de wenkbrauwen fronsen dat je niet juist kan zeggen in welk ziekenhuis je broer na de vermeende aanslag net zou zijn opgenomen en dat je niet weet hoe lang hij net in het ziekenhuis zou hebben moeten verblijven (CGVS, p. 29). Het oogt overigens eigenaardig dat je maternale oom als enig overblijvend familielid, in de dagen dat jij nog in Afghanistan was na de vermeende aanslag die een aanzienlijke impact op jouw familie zou hebben gehad, niet naar jouw zogenaamd zwaar gewonde broer in het ziekenhuis zou zijn gegaan (CGVS, p. 29-30). Deze merkwaardigheden doen verder twijfelen aan je verklaringen omtrent de zogenaamde problemen."

Door louter te stellen dat zijn broer vermoedelijk door omstaanders naar het ziekenhuis werd begeleid, doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij – tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS, jaren nadat zijn broer naar het ziekenhuis zou zijn begeleid – niet juist kan zeggen in welk ziekenhuis zijn broer na de aanslag zou zijn opgenomen en niet weet hoe lang hij in het ziekenhuis moest verblijven. Verzoeker wijst er op dat hij *quasi* meteen na de explosie uit Afghanistan vertrok en dat het dus niet verwonderlijk is dat hij meteen na het incident niet wist waar zijn broer zich bevond. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt echter dat verzoeker na de explosie vier of vijf dagen bij zijn oom zou hebben verbleven en dat hij in deze periode opgemerkt zou hebben dat zijn oom telefonisch met andere mensen zou hebben gesproken en ook zou hebben gevraagd in welk ziekenhuis verzoekers broer lag (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 30). Dat verzoeker toen niet op de hoogte was van het ziekenhuis waarin zijn broer zou hebben gelegen, is reeds weinig aannemelijk. Echter doet voornamelijk het gegeven dat verzoeker zelfs op het moment van zijn persoonlijk onderhoud nog niet duidelijk kan verklaren in welk ziekenhuis zijn broer na de vermeende aanslag zou zijn opgenomen grote twijfels ontstaan over zijn verklaringen over de zogenaamde problemen die hij en zijn familie in Afghanistan zouden hebben gekend. Verzoeker stelt weliswaar dat de handicap van zijn broer op hem een grote impact heeft en verwijst naar de verklaring van zijn voogd dat hij erg overstuur was na het zien van de foto's van de verwondingen van zijn broer (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7), doch er kan worden verwacht dat verzoeker reeds eerder, bijvoorbeeld tijdens zijn gesprek met zijn oom – een maand nadat hij in Turkije was –, toen zijn oom hem verteld zou hebben dat zijn broer zijn beide benen verloor (*ibid.*, p. 30), meer informatie gevraagd zou hebben over het ziekenhuis waarin zijn broer zou hebben gelegen en over hoe lang hij daar zou hebben verbleven. Dat verzoeker dergelijke informatie niet kan geven, doet in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Vervolgens stelt de commissaris-generaal dat het ten eerste verbazing mag wekken dat de taliban verzoeker nooit persoonlijk benaderd zouden hebben en dat men zich bovendien de vraag kan stellen waarom de taliban verzoeker via verscheidene tussenstations reeds zouden hebben gewaarschuwd dat zij hem zouden hebben willen inlijven en hem aldus de kans hebben geboden om te ontkomen. Hij licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

"Indien de groepering het werkelijk op jou gemunt zou hebben en jou werkelijk zou hebben willen inlijven, dan kan het moeilijk overtuigen dat men zich nooit rechtstreeks tot jou zou hebben gewend. Jij verbleef

immers eenvoudigweg bij je oom langs moederszijde in hetzelfde dorp en zou dus in wezen makkelijk terug te vinden zijn geweest. De vaststelling dringt zich bijgevolg op dat indien de taliban jou werkelijk in het vizier zou hebben gehad, de groepering in wezen alle kansen heeft gehad om jou te treffen, in casu quod non. Dat een dergelijke groepering zich slechts tot jou zou hebben gericht via verscheidene tussenstations, men zou eerst de mullah hebben ingeschakeld die dan weer de boodschap zou hebben overgeleverd aan jouw oom (CGVS, p. 31), terwijl men jou in wezen makkelijk persoonlijk had kunnen raken, kadert in een weinig logisch geheel. Men kan zich bovendien de vraag stellen waarom de taliban jou via verscheidene tussenstations reeds zou hebben gewaarschuwd dat men jou hebben willen inlijven, en jou aldus de kans zou hebben geboden om te ontkomen. Jouw verklaringen hieromtrent doen behoorlijk de wenkbrauwen fronsen, je maakt geheel niet aannemelijk dat de taliban het werkelijk ooit op jou gemunt zou hebben.”

Deze motieven worden door verzoeker niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Voorts stelt de commissaris-generaal vast dat zowel verzoekers broer als zijn maternale oom en zijn gezin zich tot op heden nog steeds in hetzelfde dorp bevinden en dat het niet kan overtuigen dat verzoeker na zijn vertrek geen enkele interesse meer zou hebben getoond in de nasleep van de feiten, indien deze zich werkelijk volledig zouden hebben ontplooid zoals hij verklaart. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Bovendien dient te worden vastgesteld dat zowel jouw broer als je maternale oom en zijn gezin zich tot op heden nog steeds in hetzelfde dorp Dago Kalai bevinden, hetzelfde dorp waar de familie stevast heeft gewoond (CGVS, p. 15-16). Je oom is er nog steeds actief als landbouwer en je broer zou er revalideren. Zij zouden met andere woorden een makkelijk doelwit vormen voor de taliban, zeker nadat de groepering de macht in het land heeft overgenomen. Met jouw familieleden in Dago Kalai gaat alles, naargelang de zogenaamde levensomstandigheden van je broer, echter goed. Indien jouw vader werkelijk voor een buitenlandse organisatie actief zou zijn geweest en jouw familie werkelijk alle door jou beschreven problemen zou hebben meegemaakt, dan lijkt het weinig aannemelijk dat je familieleden gewoon hun leven in hetzelfde dorp zouden blijven verderzetten, zeker indien de taliban nog naar jou zou zijn komen vragen (CGVS, p. 31). Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat het ten zeerste mag verbazen dat jij op het moment van je persoonlijk onderhoud bij de DVZ tevens nog nooit aan je familieleden zou hebben gevraagd of de taliban na je vertrek nog naar jou op zoek zou zijn gekomen (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). Indien de gebeurtenissen zich werkelijk volledig zouden hebben ontplooid zoals jij ze verklaart, dan kan het geheel niet overtuigen dat jij na je vertrek geen enkele interesse meer zou hebben getoond in de nasleep van deze zogenaamde feiten. Jouw uitleg hiervoor, later tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, namelijk dat je niet zou hebben geweten dat dit tijdens je asielprocedure bevestigd zou worden (CGVS, p. 31), kan – naar analogie met je gebrekkige kennis omtrent je vaders zogenaamde werkactiviteiten (zie supra) – geenszins verschooning bieden. Het gaat in deze immers over je eigen asielrelaas, je eigen zogenaamde belevingen waardoor je voor je leven zou dienen te vrezen en waardoor je je land zou hebben moeten verlaten, alsook over de verdere veiligheid van je familieleden. Dat je tot op dat punt, bijna een jaar nadat je Afghanistan verliet, nog nooit even zou hebben gepolst naar het verdere verloop van je vermeende problemen, doet onvermijdelijk verder afbreuk aan je geloofwaardigheid. Het geheel aan bovengenoemde elementen verhindert het CGVS enig geloof toe te schrijven aan het door jou naar voren geschoven asielrelaas en je daaruit voortvloeiende vrees.”

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal de kostprijs en moeilijkheidsgraad van een migratieplan naar het buitenland onderschat, erop wijst dat de taliban de familie binnen Afghanistan overal kan vinden aangezien zij nu aan de macht zijn en stelt dat het bovendien ook praktisch erg moeilijk is om ergens heen te gaan omwille van de handicap van zijn broer, doet hij geen enkele afbreuk aan de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing dat het weinig aannemelijk is dat zijn familieleden gewoon hun leven in hetzelfde dorp zouden blijven verderzetten indien zijn vader werkelijk voor een buitenlandse organisatie actief zou zijn geweest en zijn familie werkelijk alle door hem beschreven problemen zou hebben meegemaakt en zeker indien de taliban nog naar hem zouden zijn komen vragen.

Verder bevat de bestreden beslissing nog de volgende vaststelling:

“Gezien je ongeloofwaardig bevonden verklaringen omtrent de vermeende werkactiviteiten van je vader en de zogenaamde problemen die je in Afghanistan zou hebben ervaren, waarbij je ouders om het leven zouden zijn gekomen en je broer gewond zou zijn geraakt, kan in wezen niet worden aangenomen dat jij in Afghanistan niet langer over een afdoende netwerk zou beschikken. Bijgevolg ben je niet in staat om het vermoeden dat jij in jouw land van herkomst wel kan terugvallen op een afdoende netwerk te weerleggen.”

Verzoeker wijst erop dat het aanwezig of afwezig zijn van een netwerk in het land van herkomst geen criterium is voor het vaststellen van een vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. Hij toont met dit betoog evenwel geen gegronde vrees voor vervolging aan. Bovendien wijst de Raad er op dat het al dan niet beschikken over een netwerk in Afghanistan wel degelijk relevant is voor bijvoorbeeld de beoordeling die gemaakt wordt in het kader van de door verzoeker aangehaalde verwestering. Waar verzoeker verder nog stelt dat een maternale oom die geen andere keuze heeft dan te zorgen voor zijn gehandicapte broer met de weinige middelen die hij heeft, bezwaarlijk een afdoende netwerk te noemen is, wijst de Raad er op dat verzoekers verklaringen over zijn problemen die hij in Afghanistan zou hebben ervaren en waarbij zijn ouders om het leven zouden zijn gekomen en zijn broer gewond zou zijn geraakt, niet geloofwaardig zijn. Dat zijn netwerk in Afghanistan louter zou bestaan uit een maternale oom en een broer met een beperking, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Wat betreft je taskara en de kopie van je vaders taskara, dient te worden opgemerkt dat het CGVS in deze jouw identiteit en nationaliteit niet betwist. Het enkele document betreffende een purchase order vanwege DAI, zoals hierboven reeds beargumenteerd, het zogenaamde werk van je vader bij deze organisatie op geen enkele manier staven. Daarbij blijken jouw verklaringen niet geheel overeen te stemmen met de inhoud van dit document (zie supra). De verscheidene foto's zijn evenmin in staat om jouw verklaringen te onderbouwen. Zo kan je om te beginnen niet aantonen dat de personen die worden afgebeeld werkelijk jouw familieleden zouden zijn, je kan immers geen andere foto's in gezinsverband voorleggen (CGVS, p. 18). Bovendien dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Het door jou aangebrachte psychologisch attest d.d. 30 maart 2022 vormt daarenboven geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin jij desbetreffende psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. De enveloppe waarin de documenten je werden toegestuurd, wordt in deze niet relevant beschouwd in het kader van de beoordeling van je verzoek om internationale bescherming."

Door in zijn verzoekschrift louter te wijzen op de documenten die hij heeft neergelegd, doet verzoeker geen afbreuk aan deze motieven van de bestreden beslissing.

De foto's van verzoeker in België (stukkenbundel verzoeker, stuk 13), de *powerpoint* van Nansen van november 2022 over het rapport *"International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan"* van UNHCR (aanvullende nota verzoeker, stuk 1), de briefwisseling met de FOD Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade (*ibid.*, stuk 2), het standpunt van de FOD Buitenlandse Zaken over de hervatting van de afgifte van paspoorten door de Afghaanse ambassade (*ibid.*, stuk 3), het attest van de Afghaanse ambassade van 2 mei 2023 (*ibid.*, stuk 4), de e-mailuitwisseling tussen B. Dhondt en de FOD Binnenlandse Zaken (*ibid.*, stuk 5), de verklaring van de school van verzoeker en het schoolrapport (*ibid.*, stuk 6), het doorstroomadvies (*ibid.*, stuk 7), de foto's van verzoeker op school (*ibid.*, stuk 8), de loonbrieven inzake de periode van 17 april 2023 tot en met 3 september 2023 (*ibid.*, stuk 9), de foto's van verzoeker met zijn vriendin (*ibid.*, stuk 10) en de verklaring van verzoekers vriendin (*ibid.*, stuk 11) hebben betrekking op verzoekers integratie en (beweerde) verwestering in België en zijn betoog in zijn aanvullende nota over het gebrek aan objectieve, betrouwbare landeninformatie en de onmogelijkheid om reisdocumenten te verkrijgen en de risico's die hiermee gepaard gaan. Deze stukken staven de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban in Afghanistan niet.

De bedreiging via *facebook* (aanvullende nota verzoeker, stuk 12) staft evenmin de door verzoeker voorgehouden problemen in Afghanistan. Dit stuk biedt onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit nu er niet kan worden vastgesteld wie het Facebookprofiel van de persoon die de bedreiging heeft geschreven aanmaakte, wie deze bedreiging werkelijk heeft geschreven en of deze persoon werkelijk een lid is van de taliban. Bovendien kan een dergelijke bedreiging eenvoudig in scène worden gezet.

Wat betreft de foto van verzoekers (beweerde) broer (aanvullende nota verzoeker, stuk 13), dient nog opgemerkt te worden dat verzoeker niet kan aantonen dat de persoon die wordt afgebeeld werkelijk zijn broer is, nu hij geen foto's van hemzelf samen met deze persoon of een *taskara* van zijn broer neerlegt (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Bovendien kan aan privéfoto's hoe dan ook weinig bewijswaarde worden toegekend aangezien foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. De neergelegde foto vormt bijgevolg evenmin een bewijs van de voorgehouden feiten.

Door louter te volharden in zijn asielrelaas en te stellen dat hij het niet eens is met de appreciatie die door de commissaris-generaal werd gemaakt, brengt verzoeker verder geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en draagkrachtig en worden door verzoeker niet weerlegd of ontkracht, zodat zij onverminderd overeind blijven.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt bij terugkeer naar Afghanistan problemen te zullen kennen met de taliban omwille van het (voormalige) werk van zijn vader.

In zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker tevens zijn vrees om als verwesterd te worden beschouwd omwille van zijn verblijf in België en het feit dat hij Afghanistan reeds meerdere jaren geleden heeft verlaten.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van

mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, “*Guidance Note*” van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*” van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat dit in zijn geval wel zo is.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat de commissaris-generaal het naliet om te kijken of er bijkomende relevante elementen zijn die maken dat hij een groter risico loopt na zijn terugkeer uit het Westen. De Raad stelt wat dit betreft vast dat verzoeker zijn situatie als terugkeerder vanuit de westerse wereld in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment ter sprake heeft gebracht als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren, hoewel hij daartoe nochtans verschillende kansen had gekregen. De Raad wijst er op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. Bovendien kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees, een mogelijkheid waarvan hij ook gretig gebruik heeft gemaakt.

Ondanks het feit dat verzoeker op 15-jarige leeftijd Afghanistan verliet (adm. doss., stuk 5, deel ‘DVZ’, ‘verklaring DVZ’, vraag nr. 4 en 33) en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die op heden 19 jaar oud is (adm. doss., stuk 5, deel ‘DVZ’, ‘verklaring DVZ’, vraag nr. 4), spreekt Pashtou (*ibid.*, ‘verklaring betreffende procedure’) en kan lezen en schrijven in Pashtou (*ibid.*, ‘verklaring DVZ’, vraag nr. 11). Hij verklaarde verder dat hij in Afghanistan vier jaar naar school is gegaan (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Nu zijn verklaringen over zijn problemen die hij in Afghanistan zou hebben ervaren en waarbij zijn ouders om het leven zouden zijn gekomen en zijn broer gewond zou zijn geraakt, niet geloofwaardig zijn (zie *supra*), kan verder worden aangenomen dat zijn netwerk in Afghanistan niet louter bestaat uit een maternale oom en een broer met een beperking, maar dat dit tevens bestaat uit zijn vader en moeder. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde nog contact te hebben met zijn maternale oom en broer (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16, 22 en 31), zodat er, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij in Afghanistan nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart van Pashtoun origine te zijn, de dominante etnie in Afghanistan en in zijn regio van herkomst, Nangarhar (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 156), na de machtsovername. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd (15, bijna 16 jaar oud) in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat verzoeker, na een verblijf van drie jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit de loutere verwijzing naar zijn verblijf van intussen drie jaar in België kan verder niet worden afgeleid dat verzoeker hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Aangaande zijn psychologische problemen en het rapport dat verzoeker ter staving daarvan heeft neergelegd (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten', nr. 6), merkt de Raad op dat personen met een handicap en personen met zware medische aandoeningen, inclusief mentale problemen, in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023 van EUAA worden aangemerkt als risicoprofielen. Personen met een fysieke of mentale handicap kunnen worden gestigmatiseerd en hun aandoening kan worden beschouwd als de "*wil van God*". Zulke personen kunnen slachtoffer worden van discriminatie en mishandeling door de Afghaanse gemeenschap en/of hun familie. Teruggekeerde migranten met psychische gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar ("*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023, p. 102-103). Personen met ernstige psychische gezondheidsproblemen worden in voormelde *Country Guidance* aangeduid als een risicoprofiel. Zij kunnen een gegronde vrees voor vervolging hebben. Niet elke persoon met ernstige psychische gezondheidsproblemen riskeert evenwel vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Volgens de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 moet bij de individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker in geval van terugkeer vervolging riskeert immers rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden zoals de aard en de zichtbaarheid van zijn psychische gezondheidsproblemen en de negatieve perceptie van zijn situatie door zijn familie. De Raad onderstreept dat *in casu* in het door verzoeker voorgelegde document door zijn psychologe slechts wordt gesteld dat het haar belangrijk lijkt om tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende sensitief te zijn voor verzoekers "*post-traumatisch lijden*". Er wordt in het rapport niet uitdrukkelijk vermeld dat er een medische diagnose gebeurde en/of dat er een pathologie werd vastgesteld. Er wordt slechts op algemene wijze in gesteld dat verzoeker vertelt dat hij onder meer slaapproblemen en hoofdpijn heeft, zich heel erg eenzaam voelt, een machteloos gevoel heeft, erg gespannen is voor zijn interview bij het CGVS, zich afsluit van anderen en het moeilijk vindt om anderen te vertrouwen. Uit dit document *an sich* kan dan ook niet worden opgemaakt dat in hoofde van verzoeker risicoverhogende omstandigheden aanwezig zijn. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat de sessies bij zijn psycholoog hem reeds hebben kunnen helpen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Tot slot wordt opgemerkt dat verzoeker – zowel tijdens de administratieve procedure als tijdens de onderhavige beroepsprocedure – geen melding heeft gemaakt van een vrees voor vervolging door de taliban, zijn familie en/of de samenleving omwille van psychologische problemen.

Uit de door hem neergelegde documenten blijkt verder dat verzoeker OKAN-onderwijs volgde in Tienen, dat hij actief deelnam aan de lessen, op tijd op school aanwezig was, zich gemotiveerd toont om Nederlands te leren, om verder te studeren en om een rijbewijs te behalen (aanvullende nota verzoeker, stukken 6, 7 en 8), dat hij deelnam aan een activiteit pijl- en boogschieten (stukkenbundel verzoeker, stuk 13) en dat hij intussen een half jaar als arbeider in de voedselindustrie werkt en hiervoor een loon ontvangt (aanvullende nota verzoeker, stuk 9).

De Raad wijst erop dat het gegeven dat verzoeker school liep, Nederlands leert, werkwilgig en werkzaam is en deelnam aan activiteiten weliswaar lovenswaardig is en aan toont dat hij zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier en dat hij zelfredzaam is en in zijn levensonderhoud voorziet, maar dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie dat zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van het school lopen, zijn (recente) tewerkstelling en het in enige mate beheersen van een landstaal, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden, temeer nu uit het hoger genoemde psychologisch rapport blijkt dat hij zich afsluit van anderen en het moeilijk vindt om anderen te vertrouwen (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten', nr. 6).

Hoewel uit het gegeven dat hij deel uitmaakte van een diverse klasgroep (stukkenbundel verzoeker, stuk 13; aanvullende nota verzoeker, stuk 8) blijkt dat verzoeker gedurende zijn verblijf in België in contact is gekomen met andere religies en met personen die een andere nationaliteit hebben, volstaat dit op zich evenmin om aan te tonen dat hij verwesterd zou zijn of dat hij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de in Afghanistan geldende normen en waarden.

Verzoeker voert in zijn aanvullende nota aan dat hij reeds enige tijd een vaste vriendin heeft – die een verblijfsrecht heeft in België – met wie hij hier een toekomst wenst uit te bouwen. Ter staving hiervan voegt hij bij zijn verzoekschrift en aanvullende nota meerdere foto's waarop hij samen met zijn vriendin staat en een verklaring van zijn vriendin (stukkenbundel verzoeker, stuk 13; aanvullende nota verzoeker, stukken 10 en 11). Het loutere feit dat verzoeker hier een Afghaanse vriendin heeft, volstaat echter ook niet om aan te tonen dat verzoeker verwesterd zou zijn of dat hij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de in Afghanistan geldende normen en waarden.

Door verder in zijn aanvullende nota louter te poneren dat hij westerse kleren draagt, zijn baard scheert, naar muziek luistert en programma's kijkt die verboden zouden worden door de taliban, zonder hiervan enig stuk bij te brengen om zijn beweringen te staven, toont verzoeker evenmin aan dat hij niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift en aanvullende nota dat hij geen Afghaanse reisdocumenten heeft en dat de Afghaanse ambassade te Ukkel door de taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de taliban (zie tevens: aanvullende nota verzoeker, stukken 2, 3, 4 en 5), is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoeker rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel voldoende en in de regel niet problematisch. Verzoeker bemerkt voorts dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op zijn terugreis en dat hij hierbij ondervraagd zal worden en onder meer zijn gsm hierbij gecontroleerd zal worden, doch hij toont niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de foto's, video's, contacten, muziek en sociale media-accounts die hem in gevaar zouden kunnen brengen, te wissen uit zijn *smartphone*. Verder merkt de Raad op dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan*", augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de *de facto* talibanautoriteiten opgeroepen om meer '*professionals*' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Te dezen toont verzoeker in de huidige stand van zaken niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Er zijn ook geen concrete indicaties die daarop wijzen. Verzoekers uitvoerig betoog in zijn aanvullende nota dat er voor andere herkomstlanden wel een analyse zou worden gemaakt van de risico's bij terugkeer – waarbij hij tevens wijst op het arrest met nr. 282 473 van de Raad van 22 december 2022 – volstaat tot slot niet. Verzoekers land van herkomst betreft Afghanistan, zodat niet dienstig kan worden gekeken en verwezen naar de situatie en beoordeling in andere herkomstlanden. De Raad herhaalt nogmaals dat genoegzaam werd vastgesteld dat een terugkeer voor een Afghaan zonder risicoprofiel, zoals verzoeker, in regel niet problematisch is.

Ook de omstandigheid dat verzoeker afkomstig zou zijn uit een ruraal, erg conservatief gebied waar vooral Pashtunen wonen, met name het dorp Dago Kalai in het district Khewa (Kuz Kunar) van de provincie Nangarhar, volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. De Raad erkent dat er in de provincie Nangarhar verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, zoals onder meer de taliban, *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP), Tehrik-e Taliban Pakistan en het Haqqani-netwerk. Verzoeker werkt echter niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen. Waar hij in dit verband in zijn aanvullende nota nog verwijst naar het arrest met nr. 278 653 van 12 oktober 2022 van de Raad, wordt benadrukt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerdde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota nog naar een bedreiging die hij via *facebook* zou hebben ontvangen (aanvullende nota, stuk 12). In de voor eensluidend verklaarde vertaling hiervan wordt onder meer vermeld dat men te weten is gekomen dat verzoeker is gevlucht naar Europa, ongelovige geworden is, alcohol drinkt, nog andere dingen doet die in de islam verboden zijn en foto's samen met meisjes neemt en dat hij onthoofd zal worden omdat hij het regime beledigt. Verzoeker stelt dat deze bedreiging van een onbekende kwam, maar dat het hoogstwaarschijnlijk om een lid van de taliban gaat die dit geschreven zou hebben. De Raad herhaalt echter dat dit stuk onvoldoende garanties biedt op het vlak van authenticiteit en dat een dergelijke bedreiging eenvoudig in scène kan worden gezet.

Wat betreft verzoekers betoog over het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, wordt herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die drie jaar in België is, in Afghanistan vier jaar naar school is gegaan en er nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.8.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban omwille van het (voormalige) werk van zijn vader en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general*

poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor”).

Wanneer preciaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota zijn hoedanigheid als terugkeerder uit het Westen – die er voor zou zorgen dat hij als verwesterd gepercipieerd zou worden en in een erg kwetsbare situatie zou belanden, eventueel zonder ondersteunend netwerk – benadrukt, wijst de Raad op wat *supra*, onder punt 2.3.7, werd geoordeeld, met name dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert.

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden in zoverre hij in zijn verzoekschrift en aanvullende nota laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest “*Sufi en Elmi*” zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de beperkte financiering en de bevrozing van financiële tegoeden het rechtstreekse gevolg is van het feit dat de taliban aan de macht gekomen zijn in Afghanistan en er een strikt conservatief en islamitisch bewind voeren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal erkend worden, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad herhaalt bovendien dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de facto* regering aanwezig is, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.8.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten

vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. ‘*Explosive remnants of war*’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van ‘*targeted killings*’. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEDA documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als “*gevechten*”, 994 als “*geweld tegen burgers*” en 477 als “*explosies/geweld op afstand*” (EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, “*COI Query Afghanistan*”, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Waar hij in zijn verzoekschrift zijn psychologische toestand, het trauma van het verlies van zijn ouders en de vermindering van zijn broer, alsook de handicap van zijn broer benadrukt en betoogt dat er dus voor hem persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn, wordt verwezen naar wat hierboven reeds werd geoordeeld over deze elementen. Bovendien laat verzoeker na te concretiseren op welke wijze deze elementen ervoor zouden zorgen dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 13 september 2023 neergelegde aanvullende nota. De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift andermaal verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, brengt de Raad nogmaals in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.3.8.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend drieëntwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN